

Ordføreren: Det er ikke heldigt, naar et Medlem af Thinget ved at omtale, hvad et andet Medlem ved tidligere Leilighed har udtalt, udtrykker sig paa den Maade: saaledes har jeg opfattet, hvad der blev sagt, men det kan gjerne være, at jeg tager feil; dette maa man imidlertid finde sig i, naar den omhandlede Ytring er falden en saa kort Tid iforveien, at Rigsdagstidenden endnu ikke har bragt den paagjældende Rigsdagsmands Udtalelse; men naar man vil holde sig til Udtalelser, der have fundet Sted for lang Tid tilbage, og som i meget lang Tid have foreligget trykte i Tidenden, forekommer det mig, at det ikke er saa ganske rigtigt at sige: saaledes har jeg opfattet dem, men det kan gjerne være, at jeg tager feil, idet jeg maa holde for, at det Rette vilde være at bringe Tidenden med sig og holde sig til, hvad der i den foreligger, eller ialtsald iforveien underrette den paagjældende Rigsdagsmand derom, saaledes at han kunde tage Tidenden med sig. Da dette nu ikke er Tilfældet ved nærværende Leilighed, og den ærede sidste Taler har udtalt sig om Ytringer af mig, der ere faldne ved tredie Behandling af Finantsloven, paa den Maade, at han tilspøede: saaledes har jeg opfattet dem, men det kan gjerne være, at jeg tager feil, saa skal jeg — idet jeg skal bemærke, at jeg ikke har den paagjældende Tidende, hvori mine Ord findes, ved Haanden — minde om, at mine Ytringer bleve foranledigede derved, at den ærede Indenrigsminister havde udtalt Frygt for, at naar den Paragraph, som han foreslog optagen i Finantsloven, ikke blev vedtagen, kunde man udsætte sig for, at de 3 Lønningslove, hvorom der var Tale, ikke vilde udkomme i nærværende Session; for at fjerne denne Frygt hos den ærede Minister udtalte jeg, at jeg paa egne og Udvalgets Vegne troede at kunne sige, at hvorledes det end gik med den paagjældende Paragraph, der foresloges optagen i Finantsloven, var det ingenlunde Udvalgets Mening paa Grund af Striden om Bevillingsparagraphen at ville forhindre, at Lønningslovene udkom i nærværende Session. Det er især vigtigt meget underligt, at mine Ytringer dengang kunde misforstaaes saaledes, efterat det, som jeg ved Hjn Leilighed tillod mig at udtale, sin-

des udtalt af det hele Udvalg i Betænkningen til den foreliggende Sag. Slutningen i Betænkningen siger jo klart, at det er Udvalgets Mening, at man kan tage Sagen saaledes, som her foreslaaet, uden at man derved udsætter sig for, at de tvende andre Lønningslove ikke skulle blive endelig vedtagne i denne Session, og hvad den Lov angaaer, som vi her have for, da havde jeg Ordet før den ærede sidste Taler og erklæret i Anledning af en Ytring fra den ærede Minister, at det med Hensyn til denne Lov ogsaa var Udvalgets Mening, at man ved de gjorte Forslag ikke i mindste Maade troede at udsætte sig for, at Loven ikke blev endelig vedtagen. Efterat dette saaledes er gjentaget i Udvalgets Betænkning med Hensyn til de to Love, og efterat jeg, forinden den sidste ærede Taler fik Ordet, havde erklæret, at det Samme gjaldt med Hensyn til den 3die Lønningslov, forekommer det mig at være underligt, at man kommer med en løs Udtalelse om, hvorledes man har opfattet tidligere Ytringer, idet man tilføier, at det gjerne kan være, at man tager feil. Naar den ærede sidste Taler fremdeles meente, at Udvalget i denne Sag formeget havde stolet paa den ærede Minister og paa sig selv, saa kan det gjerne være, at Udvalget havde gjort Ret i at stole mere paa den ærede sidste Taler end paa Ministeren og paa sig selv; men har det i den Henseende begaaet en Feil, bør det tilstaaes, og jeg tilstaaer, at der virkelig er begaaet en Feil.

Høgsbro: Jeg skal tillade mig at udtale, at uagtet jeg ved tredie Behandling var blandt dem, der stemte mod denne Lov, og uagtet jeg, hvis den atter skulde vende tilbage til os, ligeledes vil stemme imod den, saa vil jeg dog denne Gang stemme for, at den skal gaae videre, deels fordi jeg er enig i den Paragraph, der foreslaaes tilspøiet, og deels fordi jeg troer, at det vilde være pusseligt, at en nærmere Forhandling med Landstthinget kunde komme istand angaaende dette Punkt. Jeg har med en vis Tilfredsstillelse seet, at Udvalget har valgt netop denne Lov til saaledes at være en Mæglingsgjenstand overfor det andet Thing, og medens Udvalget ikke nærer nogen Frygt for, at denne Lov paa Grund af de her gjorte For-